

No solament

El conjunt *no solament* (en lloc del qual, avui, n'hi ha tants que recorren a l'artificiosa innovació «no només») s'ha d'usar en correlació amb un altre terme, normalment *sinó*: *Li regalaré no solament un catàleg sinó un llibre, He pintat no solament l'habitació sinó el rebedor. D'altres termes que poden usar-se en correlació amb no solament són també, i tot, etc., però aleshores es produeix una interrupció en la seqüència de la frase que se sol representar gràficament per mitjà del signe dels dos punts: No solament em va telefonar: em va venir a veure i tot. No solament hi havia en Joan: també hi havia en Martí.*

Observem, però, potser en textos redactats precipitadament, que també n'hi ha que usen el conjunt *no solament* desproveït de cap terme correlatiu, i ens cal preguntar-nos fins a quin punt és lícit aquest ús. Si diem, per exemple, *Vaig actuar d'aquesta manera no solament per aquesta raó*, sense afegir-hi res més, l'interlocutor, o el lector, resta esperant que hom li digui quines són les altres raons d'una determinada actuació, la relació de les quals hom li semblava prometre. I, així, una construcció com la que hem indicat ens apareix

més aviat com a incompleta.

És cert que en determinats contextos, o en certs túbuls de llenguatge, les construccions incompletes o, si es vol, les interrupcions, les frases en suspens, són normals i freqüents, sense que en pateixi la correcció gramatical. Però solen tenir una justificació i, a més, corresponen a una entonació especial del llenguatge parlat que té el seu reflex més habitual, en la llengua escrita, en el signe dels punts suspensius: *I no solament vam anar a prendre cafè...* Ens trobem, com es veu, en el terreny de la insinuació, del sobreentès, del suggeriment...

Fora d'aquests casos, quan convingui d'indicar que allò que afirmem d'una cosa ho afirmem també no menys d'una altra que no creiem oportú d'especificar, creiem que fóra segurament recomanable de recórrer a solucions altres que *no solament*, que fa sempre l'efecte de construcció incompleta (o d'una insinuació que potser no sempre correspon a la intenció del parlant): *Vaig actuar d'aquesta manera per aquesta i algunes altres raons, Li vaig regalar un llibre i alguna cosa més.*

Albert Jané